

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 215/07
15.11.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragana Skoka, predsednika veća, Dušanke Marjanović i Snežane Živković, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Jelenom Tišma-Jovanović, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, koga zastupa punomoćnik AB, protiv rešenja Vojne pošte 1097 Niš, UP-2 broj 211-2/06 od 21.12.2006. godine, u pravnoj stvari novčane naknade za pronalaženje, dezaktiviranje i uništavanje neeksploziviranih UBS u miru, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 15.11.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Vojne pošte 1097 Niš UP-2 broj 211-2/06 od 21.12.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Vojne pošte 7036 Vranje Up-1 br. 425-1 od 17. 11. 2006. godine, kojim je odbijen zahtev tužioca za priznavanje prava na naknadu za pronalaženje, dezaktiviranje i uništavanje neeksploziviranih UBS u miru.

Tužbom kojom je pokrenuo ovaj upravni spor tužilac, preko punomoćnika, osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog netačno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. Navodima tužbe ukazuje da je tačkom 3. pod a) Odluke o naknadi troškova za pronalaženje, dezaktiviranje i uništavanje neeksploziviranih ubojnih sredstava, propisano da licima angažovanim na takvim aktivnostima pripada dnevna naknada u procentu od 400% od dnevnice za službeno putovanje, pa to pravo saglasno navedenom, pripada i tužiocu koji jeste bio službeno angažovan upravo na takvim zadacima. Takođe smatra pogrešnim tumačenje tuženog, kao i prvostepenog organa tačke 2. navedene Odluke, da za svaku konkretnu aktivnost vezano za izvršavanje navedenih zadataka, svako konkretno lice koje treba da izvrši taj zadatak mora da odredi načelnik Generalštaba. Ističe kao pogrešno obrazloženje tuženog organa da prvostepeni organ nije mogao tužiocu priznati traženo pravo iz razloga što nije imao "saglasnost drugog organa", s obzirom na to da se u konkretnoj upravno-pravnoj stvari uopšte ne radi o slučaju propisanom u članu 194. Zakona o opštem upravnom postupku, odnosno u situaciji u kojoj je donošenje rešenja od strane jednog organa uslovljeno prethodnom saglasnosti drugog organa, jer nijednim propisom nije propisano da se o predmetnom pravu odlučuje samo uz saglasnost drugog organa. Kako sa navedenih razloga nalazi da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca predlaže da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje te svojom odlukom tužiocu prizna pravo na traženu naknadu sa zakonskom zateznom kamatom od dospeća do isplate i troškovima postupka ili da osporeno rešenje poništi i predmet vrati na ponovni postupak i odluku.

Tuženi organ je u odgovoru na tužbu ostao u svemu pri razlozima datim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon razmatranja spisa predmeta, ocene navoda tužbe i odgovora na tužbu, kao i po oceni zakonitosti osporenog rešenja u smislu odredbe člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", broj 46/96), Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je osnovana.

Prema obrazloženju osporenog rešenja tuženi organ je, na osnovu uvida u spise predmeta, utvrdio da je u prvostepenom postupku pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prema kome je nesporno da je tužilac bio angažovan na poslovima pronalaženja, dezaktiviranja i uništavanja ubojnih sredstava u kopnenoj zoni bezbednosti u navedenim periodima, ali da je pravilno postupio prvostepeni organ kada je odbio zahtev tužioca, s obzirom na to da za priznavanje traženog prava nije ispunjen bitan formalni uslov propisan tačkom 2. Odluke, jer to lice, kao ni zadaci i uslovi za izvršavanje istih, te vreme početka i završetka zadataka nisu u konkretnom slučaju utvrđeni posebnim aktom načelnika Generalštaba Vojske Srbije. Osim toga, prema navodima tuženog, prvostepeni organ je prilikom odlučivanja bio vezan odredbom člana 194. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku, kojom odredbom je propisano da se rešenje donosi uz prethodnu saglasnost drugog organa, pa kako u konkretnom slučaju te saglasnosti nije bilo, to je doneta odluka u svemu pravilna i na zakonu zasnovana.

Ocenjujući zakonitost osporenog rešenja, Vrhovni sud Srbije nalazi da su donošenju tog rešenja učinjene bitne povrede pravila postupka iz člana 199. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku, prema kome obrazloženje rešenja treba da sadrži činjenično stanje i razloge koji su bili odlučni pri oceni dokaza kao i pravne propise i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje ukazuju na odluku kakva je data u dispozitivu.

Naime, u obrazloženju osporenog rešenja navodi se da je u prvostepenom postupku nesporno utvrđeno da je tužilac bio angažovan na poslovima pronalaženja, dezaktiviranja i uništavanja ubojnih sredstava u kopnoj zoni bezbednosti. Međutim, prema obrazloženju prvostepenog rešenja koje se nalazi u spisima predmeta, prvostepeni organ navodi da se za patrole angažovane na kontroli i pretrazi puteva u kopnoj zoni bezbednosti, a koje poslove je izvršavao i tužilac, ne može primeniti tačka 3. Odluke saveznog ministra odbrane Pov.br. 608-7/01 od 10. aprila 2002. godine (kojom je propisana naknada za pronalaženje, uništavanje i dezaktiviranje ubojnih sredstava u miru za vreme izvršavanja tih zadataka), jer su ova lica angažovana samo na izviđanju putnog pravca, a ne i na zadacima dezaktiviranja i uništavanja tih sredstava. Pri tome, dokazi za činjenični zaključak tuženog organa da je nesporno da je tužilac zadatke iz Odluke izvršavao u vremenskom periodu u kome traži predmetnu naknadu, se ne nalaze u spisima predmeta dostavljenim sudu. Iz navedenih razloga Vrhovni sud Srbije nalazi da su učinjene povrede pravila postupka od značaja za donošenje zakonite odluke u ovoj upravno-pravnoj stvari, jer razlozi koji se navode u obrazloženju osporenog rešenja ne upućuju na pravilnost odluke date u dispozitivu tog rešenja i primenu Odluke ministra odbrane Pov.br. 608-7/01 od 10.04.2002. godine u konkretnom slučaju.

Pored iznetog, osnovano se tužbom osporava shvatanje tuženog organa da je za priznavanje tražene naknade nužno da su lica i zadaci, kao i ostali uslovi pod kojima se izvršavaju ti zadaci, utvrđeni posebnim aktom načelnika Generalštaba Vojske Srbije. Ovo iz razloga što prema pravnom shvatanju Vrhovnog suda Srbije, pravo na traženu naknadu pripada i licu za koje se nesporno utvrdi da je bilo angažovano na izvršavanju poslova pronalaženja, dezaktiviranja i uništavanja ubojnih sredstava u miru, bez obzira da li je za izvršavanje tih zadataka donet poseban akt načelnika Generalštaba Vojske Srbije, jer se izvršavanje takvog zadatka ne može obaviti samoinicijativno.

O zahtevu tužbe za naknadu troškova postupka, sud nije odlučivao s obzirom na to da je odredbom člana 60. Zakona o upravnim sporovima propisano da u upravnim sporovima svaka stranka snosi svoje troškove.

Sa napred navedenih razloga, Vrhovni sud Srbije je našao da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, pa je primenom člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u dispozitivu presude. U ponovnom postupku tuženi organ dužan je da otkloni učinjene povrede pravila postupka na koje je ukazano ovom presudom, pri čemu je vezan pravnim shvatanjem i primedbama suda u pogledu postupka u smislu člana 61. istog Zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 15. 11. 2007. godine, U. 215/07

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Jelena Tišma-Jovanović, s.r. Dragan Skoko, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

MĐ